

Saviours

KLIATBA KORTSKÉHO LESA

Mary Roe

Mary Roe

**Saviours
Kliatba Kortského lesa**

Príbeh robia príbehom myšlienky spojené do celku.
Dobry príbeh je však založený na dobrom nápade.

Túto knihu venujem svojej sestre Adriáne,
ktorá ma inšpirovala pri jej písaní,
a všetkým, ktorí ma podporovali.
Ďakujem vám.

Prológ

V hustom tmavom lese vládlo hrobové ticho. Tma, hmla a strach sa rozprestierali navôkol.

Počas mesačného svitu bolo počuť zavýjanie vlkov a výkriky túlavých duší. Zvonili zvony, no nikto nevedel, odkiaľ ten zvuk prichádzal.

Našli sa odvážlivci, ktorí sa rozhodli zničiť zlo ukrývajúce sa v temnom lese. Väčšina z nich sa vrátila už po pár krokoch, vlasy mali zježené a sivé, odev roztrhaný, pohľad prázdny a až do konca svojho života boli bláznami. Niektorí vstúpili až do srdca lesa. Nikdy sa však už nevrátili.

Písal sa rok 1659. Posledný, kto vstúpil do neznámeho lesa, bol štvorročný chlapec Vui Andersé. Keď jeho rodičia videli, ako ich jediný syn vchádza do temnoty, kričali naňho, volali, plakali, prosili, ale on sa neotočil. Šiel ďalej, hlbšie a hlbšie do strašidelného lesa.

O dva dni neskôr sa vrátil domov živý a zdravý. Nikto nemohol uveriť, že je v poriadku. Ľudia ani kňaz si nevedeli vysvetliť, ako je možné, že sa malému chlapcovi nič nestalo, a tak jeho rodičov vyhlásili za čarodejníkov a dieťa za pobosorované. Matku a otca podľa vtedajšieho zákona upálili a Vuiho vyhнали do lesa. Keďže ho už viac nevideli, považovali ho za mŕtveho.

Po mnohých storočiach má vyjsť na svetlo sveta, čo sa v lese udialo.

Víťazom nad temnými silami môže byť len ten, kto má odvahu, čisté srdce a silnú vieru v dobro.

Prvá kapitola

Tajomná miestnosť

Akoby zastal čas, pomyslel si Samuel.

Díval sa na ulicu, osvetlenú pouličnými lampami. Na Acton Lane je iba deväť domov a iba v troch mali zasvietené svetlá. Samuel nevidel do ich okien. Nemohol vidieť, ako pán Will sleduje televíziu, sedí na gauči oblečený iba v bielom tielku a napcháva sa pizzou. Nevidel ani mladý pár, ako sa snaží dostať do postele svoje dve deti po tom, ako našli tajnú skrýšu s čokoládou. Ani dvoch dôchodcov, ktorí v tom čase už dávno spali. Iní dvaja práve prepli na ďalší kanál a doliali si čaj do pohárov.

Vnímal iba tie lampy, ktorých svetlo vôbec nekmitalo. Jeho jemné častice zapĺňali každý kúsok vzduchu nad novou cestou. Žiaden pes nezabrechal, mačky nemňaukali, steblá trávy stáli nehybne ako figúrky a povetrie ho veľmi decentne navliekalo do teplého plášťa.

Také chvíle mal veľmi rád už od detstva. Teplé večery a ticho. Najlepšie chvíle na čítanie pri otvorenom okne, z ktorého občasne zavanie prívál čerstvého vzduchu. Takmer všetok svoj voľný čas venoval knihám. Aj keď bol na svete už štrnásť rokov, boli to jeho najlepší priatelia. Nikdy iných totiž nemal.

Tú záľubu si jeho rodičia všimli už v jeho útlo detstve. Mama mu čítavala rozprávky o rôznych zvieratkách, zatiaľ čo otec mu čítaval romány o troch mušketeroch, o deťoch kapitána Granta alebo aj Olivera Twista.

„Na takéto knihy je ešte malý. Veď nemá ani dva roky,“ čertila sa pani Foxová zakaždým, keď zbadala, ako sa jej manžel prikradol k svojmu synovi a čítal mu. Najmä, ak mu pani Foxová rozprávku už prečítala. „Už by mal spať,“ dodala.

„Na kvalitné knihy nie je nikdy nikto ani pristarý, ani primladý,“ odvrkol, „a kto vie. Možno ho kvalitná literatúra privedie na cestu úspešného autora. Je totiž pravdepodobné, že zdedí talent na písanie,“ dopovedal dúfajúc.

Obaja Samuelovi rodičia radi písali. Pani Foxová si ako dieťa vymýšľala tajomné príbehy o susedoch. Ako tínedžerka prešla viac na písanie zamilovaných básní. V srdci však niesla túžbu po vydaní svojho vlastného ľúbostného románu.

Samuelov otec počas svojho študentského života písal krátke poviedky do školského časopisu. Jeho spolužiačke, terajšej pani Foxovej, sa pekný, štíhly, tmavovlasý chalan, ktorý ešte k tomu vedel aj písať, zdal neodolateľný. Hneď po dokončení školy sa vzali. Keďže chodili iba na obyčajnú strednú školu, život im ukázal, že bez patričného vzdelania sa k vysokým platom nedostanú. Skromné podmienky a nedostatok času ich síce brzdili, no svojho sna sa ani jeden nevzdal. Pani Foxová práve začala pracovať na svojom prvom ľúbostnom románe a pán Fox v tom čase dopisoval už druhý dobrodružný román, a to aj napriek doposiaľ negatívnym odpovediam vydavateľstiev.

Malý Samuel rád počúval, keď jeho rodičia čítali. Melódia ich hlasov znela príjemne ako upokojujúca hudba.

Raz, keď mal Samuel tri roky, zbadal, ako si jeho otec, sediaci na stoličke pri kuchynskom stole, číta knihu s divnými obrázkami. Prikradol sa k nemu a votrel sa do jeho náručia. Jeho oči sa v zápale záujmu roztvorili a hneď si prstom prechádzal obrázok sochy človeka zo zlata s divnou čiapkou na hlave a predĺženými očami.

„Čo je to?“ opýtal sa zvedavo. Ešte nikdy nič podobné nevidel.

„To je kniha o starom Egypte. Encyklopédia. Tento chlapík sa volá Tutanchamón a vládol starovekému Egyptu ako faraón. Toto by ťa nebavilo.“ Pousmial sa a pobožkal ho na jeho svetlé jemné vlasy s odtieňom doryšava.

„Čítaj.“

Pán Fox ho chcel odbiť, no synovmu uprenému pohľadu neodolal. *Zrejme ho to aj tak po chvíli prestane baviť.*

Po dočítaní odborného textu o známom faraónovi sa pozrel sa svojho syna.

„Mám čítať ďalej?“

Samuel len prikývol a ďalej si zvedavo prezeral obrázky.

Chlapec ani len netušil, o čom jeho otec čítal. Ale čítal tak pekne.

Pán Fox sa rozhodol, že mu skúsi pustiť dokumentárny film. Samuel sa z neho naučil, čo je to múmia a ako vyzerá. Uvidel aj chladné domy z kameňa alebo jaskyne, o ktorých mu otec povedal, že tam kedysi bývali ľudia. Bol to ich domov. Samuel sa začudovane poobzeral po obývačke. Nevedel si predstaviť, ako sa do toho kamen-

ného domu, kde nemajú ani koberec, dá uložiť gauč. *A kde majú kuchyňu?*

V škôlke veľmi do kolektívu nezapadal. Nikdy sa mu nepodarilo nadviazať vzťah s deťmi. Ani s tými od susedov. Jeho rodičia nemali veľa peňazí, takže nemal ani veľa hračiek, pre ktoré by sa nejaké dieťa s ním chcelo hrať. Avšak hračky mu vôbec nechýbali. Dokonca ani v škôlke sa s nimi veľmi nehrával. Radšej si prezeral detské knihy a snažil sa tváriť, že vie čítať. Na papier si kreslil vlnky. Niektoré šli nahor, iné nadol od pomyslenej línie. Tváril sa, že sú to písmenká a on píše knihu. Domnieval sa, že doma má tie najlepšie hračky na svete. Hračky, s ktorými môže pozorovať mesiac a vidieť na ňom čierne škvrny, pretože tam boli krátery. Dokázal sa pozrieť na zrnko cukru a vidieť krásne kryštály, ktoré ukrývalo. Raz sa dokonca pozrel zblízka aj na kvapku krvi, v ktorej sa pohybovali malé oválne telieska. So svojimi hračkami dokázal vidieť to, čo iní nevideli.

Jeho život sa veľmi nemenil. Až donedávna. Veľké rozhodnutie jeho rodičov všetko rázne zmenilo. Odsta-
hovali sa. A to len pár týždňov pred koncom školského roka.

Samuel býval na konci tichej ulice. Už tretí večer za sebou ju pozoroval opretý o parapet. Chcel si vychutnať ten moment. Upokojiť sa. No bunky v jeho tele však mali svoju vlastnú predstavu. Chveli sa a do hlavy mu zavrtával strach.

Čo ma tu čaká?

Nechcel už svoju myseľ trápiť obavami. Potreboval ju zamestnať niečím iným. A na to už svoj recept mal. Zakaždým, keď nastala taká situácia, začal svoj mozog zaplňať zaujímavými informáciami.

Jeho izba obsahovala množstvo kníh týkajúcich sa prevažne dejín. Jeho vnútorný svet sa dnes triasol o čosi viac ako inokedy. Na zahnanie toho stavu bolo potrebné niečo skutočne veľké. Niečo, čo by mu dokázalo vyraziť dych, čo by unieslo jeho myseľ inam.

Pod oknom na písacom stole ležala kniha o Veľkej Británii v osemnástom storočí. Samuel iba skrivil ústa a pokrútil hlavou.

Toto nestačí.

Vedľa stola stála drevená knižnica. Samuel si ju premeriaval od podlahy až k stropu. Prezrel všetkých jej šesť častí. Nič ho však nenadchlo. Pohl'adom teda prešiel na druhú stenu. V rohu zbadal najprv opretý teleskop, na policičke nad ním sa pod čiernym plátnovým puzdrom schovával mikroskop a vedľa neho drevená škatuľa so skúmavkami a vzorkami zaliatymi v sklíčkach. Uprostred steny visel televízor a pod ním, na policičke, stáli dévedéčka, zoradené podľa kategórií. Nič z týchto vecí, ani z kníh, ho nezaujalo. Svoju pozornosť teda upriamil na ďalšiu stenu. Pri nej stála iba veľká posteľ s dvoma nočnými stolíkmi s lampami a rodinnou fotografiou, čestne vyloženou na stolíku po jeho pravici. Nad posteľou visel obraz obdĺžnikového tvaru. Umelecky vyfotografované trubičky škoric a kvety vanilky rozťahnuté na celé plátno. Samuelova matka tento obraz kúpila len včera. Hnedo-oranžová farba škoric a biele lupene vanilky s jemným žltkastým nádychom boli podľa nej vkusným doplnkom k nábytku.

Škorica. Jej hlavným distribútorom je Mexiko, hovoril mu hlas v hlave, ktorý ho nenechal zabudnúť získané vedomosti.

V Mexiku sa nachádza aj Chichen Itza. V súčasnosti zaradené k divom sveta. Veľká stavba podobná pyramide postavená starobyľou mayskou kultúrou.

Samuel sa zháčil. „To je ono!“ zvolal. „Mayská kultúra... takú knihu predsa mám... v zásuvke nočného stolíka.“

Hneď ju zo zásuvky vytiahol a spolu s ňou sa hodil na posteľ.

Ešte voňala novotou. Kúpil mu ju otec pri poslednej návšteve kníhkupectva. Posledné dva týždne však boli také hektické, že Samuel na knihu zabudol.

Bola taká dokonalá. Najprv jemne pohladil tvrdý obal pokrytý fotografiami mayských stavieb. Opatrne ju otvoril a medzi prstami si prehmatával papier. Bol hrubší a lesklý. Hneď na to sa pustil do štúdia.

Mayovia ako jediní poznali abstraktné písmo, ktoré sa vyvinulo z obrázkového písma. Používali dva kalendáre. Jeden mal 365 dní a druhý 260 dní. Druhý kalendár bol pre nich rituálny. Čas delili na dvadsaťročné obdobia, na konci ktorých stavali stély. Stély boli kamenné stĺpy s nápismi...

„Mayská kultúra?“ usmiala sa pani Foxová na svojho syna, stojac vo dverách jeho izby. Jednou rukou držala kôš na bielizeň opretý o svoj bok. Ladným pohybom ruky si odhrnula svetlé vlasy, ktoré jej padali do tváre. „Pod dole. Otec chce s tebou hovoriť,“ povedala, ako obyčajne, milým hlasom. Čisté oblečenie položila na jeho nočný stolík pri posteli a pobozkala ho na vlasy.

„Áno, mami,“ odpovedal Samuel a s myslou niekde v Mexiku schádzal širokým dvojitém schodiskom do haly. Svetlo z veľkého krištáľového lustra sa po dotyku s bielou mramorovou podlahou so svetlohnedým kruhovým vzorom odrážalo po celej chodbe. Jemné svetelné častice sa rozplývali po miestnosti a vytvárali dojem slnečného dňa.

Veľký dom s ešte väčším pozemkom kúpili Foxovci len pred pár dňami. Zdobil ho luxusný starodávny nábytok a obrazy uznávaných umelcov.

Samuel prešiel širokou chodbou po vyleštenej podlahe a šiel rovno na koniec chodby do obývačky. Kde inde by sa mohol jeho otec nachádzať? Obrovská miestnosť mala po celej dĺžke jednej zo stien veľkú knižnicu z orechového dreva až po strop. Konečne mohol mať jeho otec vyložené všetky knihy a nemusel ich uchovávať v škatuliach na povale, v suteréne či v garáži. V jeho zbierkach, samozrejme, nesmeli chýbať spisovatelia ako Jules Verne, Karl May, Alexander Dumas a mnoho iných. Historické knihy, fantasy... čokoľvek, čo spĺňalo kritérium – dobrodružné. Samuelova mama o jeho otcovi vždy vravievala, že je väčšie dieťa ako on.

Samuel sa nemýlil. Naozaj našiel svojho otca v obývačke, otočeného chrbtom k dverám. Rukou si podopieral bradu a so zasneným výrazom sa díval na knižnicu. Samuel stál pri dverách. Jemne si odkašľal, aby dal otcovi najavo, že už nie je sám. Ten sa strhol, akoby sa jeho telo nachádzalo v obývačke, no jeho duch sa túlal v akomsi príbehu. Na to sa otočil a podíšiel k synovi.

„Syn môj, je čas.“ S úsmevom a hrdosťou chytil Samuela okolo ramien. „Tento večer si budeš pamätať do konca svojho života,“ potľapkal ho po pleci, založil si ruky za chrbát a pomaly sa pustil smerom ku knižnici.

Samuel zatiaľ len stál na mieste a uvažoval, čo mu jeho otec chce povedať.

„Bol som asi v tvojom veku, keď to, čo ti teraz poviem, povedal môj otec mne. On sa to od svojho otca dozvedel tiež asi v tvojom veku a tak ďalej a tak ďalej... V našej rodine,“ odmlčal sa a načiahol sa za jednu z kníh, „zbierame knihy už po generácie. Sám dobre vieš, aké hodnotné umelecké kúsky doma máme.“

Ešte stále nerozumel, kam tým jeho otec mieril.

Pán Fox sa pozrel na svojho syna a usmial sa. V očiach mu čosi zablysko a na tvári sa mu zjavil šibalský úsmev, ktorý napovedal, že teraz príde niečo dôležité a Samuel by mal všetku svoju pozornosť venovať každému slovu. A tak úpenlivo čakal.

„Ukážem ti to,“ povedal a ešte chvíľu svoj pohľad nechal na synovi. Potom vložil knihu na miesto a zatlačil ju viac dovnútra.

Dva regály plné kníh predstúpili dopredu a rozišli sa do strán. Pred Samuelovými očami sa objavila ďalšia miestnosť. Bola to nádherná miestnosť plná starých kníh, no našlo sa tam aj zopár zvitkov, starých džbánov či dokonca meč. Najstaršie a najvzácnejšie kúsky chránil sklenený zvon. Červený koberec dodával tej tajnej miestnosti dôležitosť. Samuel ešte stále nechápal, o čo presne ide, no všetko v ňom plesalo nadšením.

Keď pán Fox videl ten ohromený výraz v Samuelovej tvári, pochopil, akú hrdosť prežíval jeho otec v takejto významnej chvíli.

„Nie je to žiadna záhada. Obyčajný motorček, ktorý posúva dvere a na nich sú namontované police na knihy. Dôležité, Samuel, je to, čo je tu ukryté,“ to už pánovi Foxovi zmizol úsmev z tváre. „Počas generácií sa nám podarilo zozbierať zopár kníh a starých predmetov s extrémne vysokou hodnotou. Nevyčísľiteľnou hodnotou. Sú to veci, ktoré hľadali historici, súkromní zberatelia či dobrodruhovia po stáročia. Aj my sme však kvôli nim podstupovali nebezpečné výpravy.“ Zrazu ho zamrazilo. To nemusel povedať. Čo ak Samuelovi zide na um urobiť niečo bláznivé? To by mohlo byť veľmi nebezpečné. „Pre tieto veci sa zabíja, Samuel, a preto mi odprisahaj, že toto tajomstvo ostane len v našej rodine a bude sa dediť z otca na syna.“

„Sľubujem, otec,“ povedal Samuel ohromene a nedokázal spustiť oči z niečoho, čo doteraz videl iba vo filmoch alebo vo svojej fantázii.

„Keď mi predošlý majiteľ ukázal túto miestnosť, hneď som vedel, na čo ju využijem,“ dodal ešte nakoniec.

„Páni. A kde boli tieto veci doteraz?“

„Pamätáš si pivnicu pod dedkovým domom?“ Šibalsky sa usmieval.

Dedko mu často rozprával historky z dobrodružných dovolení. Keď bol ešte malý, s obľubou ich počúval, ale ako rástol, jeho historky považoval iba za vymyslené dobrodružstvá starca. Zrazu videl pred sebou staré rukopisy, mince, džbány, meče... a všetky vyzerali tak, ako mu ich dedko opísal.

„Dedko mal pivnicu pod domom?“

„Presne tak.“ Tými slovami sa rozlúčil so synom a odišiel.

Samuel tam ostal ešte dlhú chvíľu a užíval si to krásne rodinné tajomstvo. Dotýkal sa histórie a po dúškoch nasával energiu zhmotnených dejín. V tej chvíli nebolo nič dôležitejšie. Neopísateľné vzrušenie prekrylo jeho obavy z prvého dňa v novej škole. Príšera, stvorená v deň, kedy sa dozvedel, že sa budú sťahovať, bola preč.

V tú noc si do postele líhal s predstavou, ako do tajnej miestnosti raz niečo vzácne vloží aj on sám.

Druhá kapitola

Samuelov prvý deň

Nadšenie z novoobjavenej tajnej miestnosti znova vystriedali obavy. Prvý deň v novej škole bola pre niekoho výzva, pre iného utrpenie.

V Samuelovi sa odohrával zmätok. Na jednej strane mohol urobiť lepší prvý dojem. Berúc ale do úvahy štatistiku z predošlých životných skúseností, je vyššia pravdepodobnosť, že to dopadne rovnako zle ako doteraz. Všetky jeho prvé dni v novom kolektíve začínali a končili v smetnom koši, na chrbte s nápisom *Som úbožiak*.

To sa však netýkalo len prvého dňa. Tyranizovanie trvalo aj niekoľko týždňov. Skončilo, až keď to novodobej mládeži prestalo byť smiešne.

Potom nastúpilo obdobie neviditeľnosti. Samuel toto obdobie zbožňoval. Nikto nevedel, že je tam. Nikto si ho nevšimol, nikto sa s ním nerozprával.

Prišiel však aj čas, kedy prestal byť neviditeľný a všetky pohľady smerovali iba naňho. Zrazu sa mu začali ľudia prihovárať, dievčatá sa naňho usmievali, chlapci ho pozývali k športovým hrám. Samuel spočiatku nevedel, či je to nejaká hra alebo sa s jeho okolím stalo niečo veľmi zvláštne. Až keď si vypočul rozhovor dvoch deciek na chodbe, pochopil, že za tým celým stojí vidina peňazí a spoločenského postavenia. Pár mesiacov, až kým sa neodst'ahovali na Acton Lane, žil v tom, preňho neprijemnom, statuse falošnej obľúbenosti. Radšej by si vybral možnosť pôvodného stavu, keď sa s ním nikto nerozprával.

Teraz je niekde inde. Býva ďaleko od všetkých a nikto ho nepozná. Jediné, po čom teraz túži, je, aby neurobil nejakú hlúposť a neupútal na seba pozornosť.

Pred odchodom do školy sa ako pred každou veľkou zmenou najprv porozprával so záchodovou misou. Chvel sa mu celý žalúdok a v také okamihy nebol schopný dať nič do úst.

Ešte zopár nádychov a výdychov a môže ísť na to.

Čierny Land Rover zastal pri chodníku, tesne pred odbočkou cesty vedúcej okolo školy.

„Si si istý, že chceš vystúpiť tu?“ opýtal sa ho otec.

Samuel si nebol istý ničím. Ani tým, či nie je náhodou chorý a mal by teda ostať doma. Sedel na prednom sedadle a stláčal ramienka ruksaku vlhkými dlaňami. Pozeral sa na ľudí kráčajúcich po ulici.

Každý z nich vie presne, kam ide. Určite ani jeden človek sa nepúšťa do niečoho nového. Vidieť to na ich kamenných tvárach. Ich kroky vedú do práce, do školy, do obchodu tak, ako to majú vo zvyku už dlhé roky. Presne vedia, čo budú robiť a s kým alebo kto ich obslúži. Nemám teplotu? Je mi akosi teplo. Dnes to určite dopadne dobre. Jednoducho sa budem tváriť, že tam nie som. Potom si ma určite nikto ani len nevšimne. Budem taká sivá myška. Dnešok bude iný. Musí byť.

„Samuel?“ ozval sa otec, hľadiac na syna ponoreného do svojich myšlienok.

„Áno, som si istý.“ Trhlo ním. „Chcel by som sa ku škole prejsť.“

Hodiny na kostolnej veži na rohu ulice ukazovali niečo po ôsmej hodine ráno. Samuel mal bielu košeľu s krátkym rukávom a pletenú tmavomodrú vestu. Slnko už hrialo a nebyť toho narastajúceho neprijemného pocitu, že cieľ jeho cesty sa blíži, bola by to príjemná prechádzka. Slnečné lúče osvetľovali upravené záhradky domov, park, školské ihrisko a napokon aj budovu školy. Ako k nej kráčal, srdce mu bilo stále rýchlejšie a žalúdok sa čoraz viac chvel.

Určite som sa rozhodol správne. Naším drahým autom nepritiahnem na seba pozornosť a nikto sa nedozvie o tom, že peniaze u nás nie sú problémom.

Nedopadne to dobre.

Ale čoby. Určite bude všetko v poriadku.

Bude to tak ako doteraz. Si len babrák.

Samuel, prestaň myslieť na také somariny. Nechaj si v hlave len to dobré. Všetko bude v pohode.

Chvejem sa.

Upokoj sa!

Keď Samuel vkročil do školského areálu, sledoval ďalších žiakov vytvárajúcich skupinky. Pripomínalo mu to skôr chaos než nejaký cieleň plán výchovy. Decká pobehovali hore-dole, doberali si mladšie deti a očividných samotárov. Čosi si pohadzovali, kričali po sebe, smiali sa. Najväčšia skupinka sa zhromaždila pri chlapcovi, ktorý sa predvádzal s capoeirou. Vyzeral vyšportovane a určite by sa uživil aj v oblasti modelingu. Okolo neho stáli prevažne dievčatá, s blaženými výrazmi v tvárach a úsmevmi od ucha k uchu, a akísi dvaja chalani, ktorí vyzerali, akoby práve ušli z blázince. Zrejme si mysleli, že tými úškrnmi zbalia dievčatá.

Áno. Bola to škola ako každá iná.

Tak ako mnoho rán predtým, aj dnes vystúpila Vanessa Leonová z autobusu pred svojou školou. Oblečená v tmavomodrej školskej uniforme so sukňou nad kolená, s bielou košeľou s krátkymi rukávami, tmavomodrou pruhovanou kravatou a s taškou prehodenou cez plece. V rukách držala detektívnu knihu, ktorú cestou čítala, a s úsmevom kráčala do školy.

Starodávny kaštieľ zo šestnásteho storočia s veľkou upravenou trávnatou plochou bolo pre Vanessu práve to miesto, kde sa cítila ako doma. Všetci sa k nej správali priateľsky a mnohí ju obdivovali.

Keď prešla školskou chodbou k svojej skrinke, prišiel za ňou starší žiak. Člen školského futbalového tímu. Mnoho dievčat si naňho robilo záľusk. Nahodil pôvabný úsmev a sebavedome ju oslovil.

Jeho kamaráti stáli v bezpečnej vzdialenosti a spoločne sledovali jeho pokus. Oprel sa o vedľajšiu skrinku a chvíľu tam len v tichosti existoval. Čakal, kedy si ho Vanessa všimne. Ona sa na oplátku tvárila, že si ho nevšimla a dúfala, že sa onedlho otočí a odíde. Nevyšlo. Už vyložila všetko do svojej skrinky a vybrala si učebnice na prvú hodinu. Brian tam ešte stále oxidoval, a tak sa k nemu otočila. Zamkla skrinku, aby to pôsobilo, že už nemá veľa času a musí odísť. Kamkoľvek preč od tej skrinky.

„Ó, Brian, nevšimla som si ťa. Ahoj.“

„Ahoj, Vanessa. Včera na obede som si všimol, že ti dopísalo pero, keď si chcela niečo napísať do Tianinho zošita. Kúpil som ti jedno,“ podával Vanesse pero so strapatým chumáčom ružových pierok. Obe ruky si potom zasunul do vreciek a ešte chvíľu tam len tak stál. „Predavačka povedala, že to teraz letí,“ žmurkol na ňu a spokojný sa otočil na odchod.

„Ďakujem, to je milé,“ ako pravá dáma, slušne odpovedala a jemne sa pousmiala.

Následne na to Vanessa otvorila skrinku a jeho pero pohodila do spodnej časti medzi ďalšiu stovku pier.

Vanessa sa od ostatných dievčat veľmi líšila. Nelákali ju športovci. Vlastne z chlapcov, ktorých poznala, ju nezaujímal nikto. Naproti tomu, ona na nich pôsobila ako lepidlo. Bola najkrajším dievčaťom na škole.

Hlavnou definíciou krásy žien v tomto veku z pohľadu chlapcov je fyzická vyspelosť. Ak má dievča na škole niečo guľaté na svojom hrudníku, čo nie je potrebné hľadať lupou, a aspoň akú-takú tvár, takmer dospelé osoby mužského pohlavia sa v jej blízkosti správajú skôr ako opice než ľudia. Vanessa však mala aj iné prednosti, ktorými dokázala očariť. Jej orieškové vlasy s medeným nádychom sa jemne vlnili a hebko kolísali s každým jej krokom. Bledučká oválna tvár, bezchybná pleť a jemné šperky len dotvárali dievčenskú dokonalosť. V ušiach mala zlaté náušničky v tvare hviezdčiek a rovnaký tvar mal aj príviesok na tenkej retiazke, skrytý pod blúzkou. Dostala ich ako darček od starkej na štrnásty narodeniny cez víkend.

Chvíle u starkej považovala za najkrajšie aj preto, že celé tie dni trávievala aj s mamou, ktorá bola inak veľmi často v práci. Bola detektívka v policajnom zbore. Do práce ju volali aj neskoro v noci a potom celé dni bývala v kancelárii alebo niekde v uliciach.

Na personálne oddelenie kráčal nový študent – Samuel. Chcel sa niekoho opýtať, kam má ísť, no nevraživé pohľady tínedžerov ho od toho odhovorili.

Po chvíli blúdenia po chodbách našiel tie správne dvere, a keď zaklopal, vošiel dnu.

Za veľkým kancelárskym stolom sedeli dve ženy. Jedna mohla byť vo veku jeho mamy a druhá sa už pomaly chystala do dôchodku. Obe ženy sa dívali na novú tvár.

„Čo si praješ?“ opýtala sa ho tá mladšia trochu prekvapene.

„Dnes sem nastupujem. Prišiel som sa prihlásiť a doniesol som papiere, o ktorých ste hovorili mojej mame.“

Roztrasenou rukou odovzdával papiere z predošlej školy. Nato sa postavila staršia žena, podišla k nemu a vzala mu ich. Prívetivo sa usmiala, čo Samuela trochu upokojilo.

„Tvoja mama telefonovala so mnou. Som si istá, že sa ti u nás bude páčiť“, hovorila naďalej s úsmevom. „Ale zrejme som ťa zapísala do vyššieho ročníka.“ Pozrela sa na papiere z predošlej školy a zarazila sa. „Nie, nepomýlila som sa.“ Čudovala sa.

„Na svoj vek som dosť nízky“, prehodil Samuel a posunul si okrúhle okuliare vyššie na nos. Mladší vyzeral aj pre to, aký bol chudý.

„To áno“, pritakala.

Chlapca oboznámili so školským poriadkom a s aktivitami, do ktorých sa ako študent ich školy mohol zapojiť.

Zvonček oznámil začiatok vyučovacej hodiny. V okamihu sa chodby plné študentov, hlasov a kriku vyprázdnila a Samuel začal hľadať svoju triedu. Kráčal nespoko s jednoduchým plánom školy od milej tety z personálneho oddelenia. Držiac v rukách aj učebnice, ktoré mu odovzdali, všemožne natáhoval krk cez tú kopu kníh, aby na mapku videl. Pridelený náklad mal svoju váhu, a tak Samuel dúfal, že do triedy príde čo najskôr.

Medzitým, ako sa s plným náručím vedomostí, ktoré mu už dvakrát spadli z rúk, snažil nájsť tie správne dvere, učiteľka už začínala pripravovať študentov na príchod nového spolužiaka.

„Dnes sa k nám pripojí nový študent. Volá sa Samuel Fox. Prestaľoval sa s rodičmi z Írska. Dúfam, že sa k nemu budete správať dobre. Žiadne uvítacie ceremónie. Je to jasné, Alexander Leon?“ Povedala slečna Milligel a s prísny pohľadom sa pozrela na Alexa.

Ten si frajersky urobil pohodlie na stoličke, jednu ruku si oprel o parapet a prehrabol si husté tmavé vlasy.

„Ako povieť, slečna Milligel“, odvetil svojím typickým milým hlasom, ktorým zakrýval aroganciu, a s úškrnom vytasil na učiteľku veľké biele zuby.

„Z predchádzajúcej školy nám poslali hodnotenie a musím povedať, že je veľmi dobré. Hádám tých pár týždňov, ktoré ostávajú do konca školského roka, nebude ľutovať“, povedala a opäť hodila svoj prísny pohľad na Alexa. Ten sa už nevedel dočkať, ako ho zasväťí do ich kolektívu.

Práve vo chvíli, ako dopovedala, sa pootvorili dvere a spoza nich bojazlivo nakukol Samuel.

„Prepáčte, som nový študent. Som tu správne?“ zdvorilo sa opýtal a veľmi nemotorne sa pokúšal otvoriť si, aby sa aj s knihami prepchal dovnútra.

Slečna Milligel za ním dvere zavrela a Samuel ostal stáť pred tabuľou.

Jeho prestrašené oči vykukovali ponad hrbu kníh a rýchlo prechádzali po nových spolužiakoch. Pár z nich naňho zízalo, akoby práve spadol z višne. Z výrazov iných vyčítal posmech a pohrdanie.

„Nevedel som, že táto škola vyučuje aj škriatkov. Alebo si hobit? Prepáč, ja nie som expert.“ ozval sa Alex. V triede nastal výbuch smiechu.

„To sa ti podarilo“, pochleboval Alexovi jeho spolusediaci.

Tak a je to v háji. Som odpísaný.

„Alexander!“ skríkla triedna učiteľka.

„Už budem dobrý, slečna Milligel“, škeril sa.

„To by som ti radila.“

Samuel si neprestal prezerat svojich protihráčov. Aspoň tak ich vnímal. Oči sa mu zastavili na dievčati, ktoré na chodbe ráno obchádzal cestou na personálne oddelenie. To dievča, ktorému dával jeden chlapec strapaté pero, a pre ktoré Samuel narazil hlavou do dvierok otvorenej skrinky na chodbe, bolo tam. V jeho triede.

Slečna Milligel sa na Samuela milo usmiala. „Už sme ťa čakali. Dnes píšeme test z dejín. Ty ho ale môžeš napísať na budúci týždeň.“

„Nie, môžem ho písať s vami“, povedal pohotovo a nadhodil si učebnice, ktoré mu už začínali znova padať.

„To ma veľmi teší, Samuel, vyber si voľné miesto a usad' sa.“

Voľné miesto bolo pri masívnom týpkovi, ktorý vyzeral, akoby práve vyšiel z nápravného zariadenia. Dĺžka jeho vlasov merala asi jeden milimeter a jeho okrúhla tučná tvár so zmrašteným obočím tiež nevyznela práve na-

jprijemnejšie. Okrem toho, sedel pred Alexom. Druhé, posledné voľné miesto, videl pri dievčati z chodby. Bolo preňho ťažké si vybrať. Ak si sadne k tomu veľkému, nemusel by prežiť ani celý prvý deň. Ak pôjde k najkrajšiemu dievčaťu, môžu ho všetci vysmiať. Alebo by vysmiali ju. Pravdepodobnejšia možnosť by asi aj tak bola, že to krásne dievča je aj veľmi namyslené. Veď napokon v skrinke mala množstvo pier od ctiteľov, ktoré len tak pohadzovala do jej spodnej časti. Radšej si teda sadne k tomu tučkovi. Ak ho bude šikanovať chalan, nebude to až taká veľká hanba, ako keby musel robiť poskoka dievčaťu.

Prvý nerozhodný krok smerom k oknu a k tukom obalenému adolescentovi však vyvolal svoju reakciu od vybraného spolusediaceho. Ten, hneď ako si všimol, že si Samuel chce sadnúť k nemu, nenápadne položil svoj ruksak na vedľajšiu stoličku a prehodil cez ňu svoju veľkú ruku. Samuel sa teda celý roztrasený vybral uličkou k strednému radu, úplne dozadu k Vanesse.

Tá sa naňho dívala s jemným úsmevom. Učebnice si položil na stôl a v tichosti si k nej prisadol.

„Vitaj v našej triede. Ja som Vanessa,“ pošepla mu.

Krásne dievča z chodby sa mu samo prihovorilo. Samuela to tak zaskočilo, že všetko, čo si vyložil na lavicu, zhodil na zem. Počas smiechu spolužiakov si pozbieral veci a s červeňou v lícach sa opäť pozrel na Vanessu.

Zrazu pocítil horúčavu vystupujúcu z kože svojho tela. Ešte nikdy predtým sa takto necítil. Oblieval ho pot a celý horel, najmä jeho tvár. A zahorela ešte viac, keď si uvedomil, že je určite červený ako paprika. Farba jeho inak bledej pleti sa zmenila na bordovú. To jeho spolužiakov pobavilo ešte viac.

„Ale no tak, už ticho!“ slečna Milligel sa snažila triedu utíšiť, ale márne.

Vanessa sa však naďalej len milo usmievala. Nevysmievala sa. To Samuelovi dodalo trocha sebadôvery a úsmev jej opätovoľ a za uvítacie slová úprimne poďakoval.

Prvý dojem mám za sebou, povzdychol si a pripravil si lavicu na test.

Test z dejín nebol pre Samuela ničím náročným. Odovzdal ho ako prvý a čakal. Slečna Milligel si ho aj hneď pozrela. Jeho odpovede ju zaskočili. Samuelove vedomosti vysoko prevyšovali úroveň jeho veku.

Všetky písomné práce žiakov si starostlivo uložila na okraj stola. Postavila sa pred tabuľu.

„Študenti...“ prerušila triedu vo vrave po teste. „Záver tohto roka by som chcela venovať zaujímavému výletu, na ktorom sa môžeme naučiť aj niečo z histórie. Preto vám zadám úlohu: Vo dvojiciach napíšete esej o vybranom historickom mieste. Najlepšiu prácu vyberú vaši spolužiaci. Na konci roka sa na to miesto vyberieme na výlet.“

Slečna Milligel očakávala nadšenie. Obzrieť si pamiatky, navštíviť zaujímavé miesta a dozvedieť sa nové informácie je predsa fascinujúce. Obzvlášť, ak si výlet majú vybrať sami. Nedočkala sa. Žiaci reagovali s nechutou, znudene.

„Učiť sa dejiny na školskom výlete, to už len bude zábava,“ zamrmľal Alex.

Slečna Milligel netajila sklamanie, no mala ešte jednu nádej. Pozrela na Samuela a jej pohľad mu naznačil, že sa veľmi teší práve na jeho prácu.

Na obedňajšej prestávke si Samuel odkladal veci do skrinky, keď sa vedľa neho niekto oprel. Bol to Alex a s ním aj dvaja chlapci. Jeden bol jeho spolusediaci. Vyšportovaný, tmavé vlasy, mužná tvár, u dievčat obľúbený typ. Druhý sedel pred Alexom a bol to ten masívny chalan, ktorého sa Samuel od prvej chvíle bál. Všetci mali zákerné úsmevy. Alex bol evidentne vodcom svorky.

„Tak ty ideš po Vanesse, krpec?“ opýtal sa ho a popritom mu upravoval kravatu školskej uniformy.

Samuel tušil, že Alex niečo chystá. Jeho tón vyznieval násilne a jemne zároveň a Samuela začínala prepadať panika. Stavbou tela sa od nich výrazne líšil. Alexova vyšportovaná postava, jeho taktiež dobre vyzerajúci spolusediaci a ten tučko mali rozhodne viac sily ako on. Zatiaľ čo Samuel bol iba kostra obťahaná kožou s minimálnym množstvom tuku.

„Nie, nejdem po nej. Len spolu sedíme v lavici,“ obhajoval sa.

Výraznými gestami dával najavo, že to, čo vraví, je naozaj pravda. Pohľad mu behal po troch deckách z jeho triedy a čakal, čo sa bude diať. Myslel si, že ho chcú zmlátiť.

Dvaja svalovci len prihlúplo sledovali situáciu a kopírovali Alexovu mimiku.

„Nemusíš sa hanbiť. Vanessa je pekné dievča. Každý po nej ide. Pod', niečo ti ukážem.“

Samuel už tieto slová počul akoby z diaľky. Pozornosť upriamoval iba na pohyby tela svojich protivníkov.

Fešák ho objal okolo ramien a spoločne kráčali chodbou. Rozprával mu čosi o školských tradíciách, o privítaní nových žiakov... Samuel sa však len obzeral okolo seba.

Priviedli ho na chlapčenský záchod. Dvaja mladší žiaci pri príchode gangu miestnosť okamžite opustili. Traja chalani sa pomaly približovali k Samuelovi a ten neisto cúval.

„Vieš Samuel...“ začal Alex zdvorilo.

Samuel narazil na umývadlo. Jeho spolužiaci urobili ešte jeden krok smerom k nemu. Obkľúčili ho. Alexova tvár vyzerala pokojne, no tí ďalší dvaja sa opäť zákerne usmievali a pokyvovali hlavou.

A je to tu. Chcu ma zmlátiť. Toto neprežijem.

„... tradície sú tradície,“ hovoril Alex naďalej tak pokojne. „Čo by to boli za tradície, keby sa nedodržiavali? To slovo by potom stratilo svoj význam... chápeš to?“

„Nebite ma,“ zvolal so strachom v očiach.

Alex sa zatváril prekvapene. „Zbit' ťa? Ty si myslíš, že sme nejakí násilníci? Vandali a primitívi, čo si zvyšujú ego bitkou v presile?“

„Vy ma nechcete zbit'?“ ostal zaskočený.

„Samozrejme, že nie... my zasväcujeme,“ dopovedal a zopol si ruky, akoby sa chystal modliť. Jemne sklonil hlavu a svoj pohľad upriamil do Samuelových vystrašených očí. Jeho tvár niesla známky jemného ironického úsmevu. „Zasväcujeme krstom. Až potom môžeš patriť do našej triedy, našej školy a v tvojom prípade aj do našej krajiny, keďže si Ír.“

V tom momente Alexovi kumpáni chytili Samuela za nohy a Alex ho chytil za trup.

„Nechajte ma! Čo to robíte?“ kričal.

Hádzal sebou ako len vládal, no pevné zovretia troch chuligánov mu nedávali veľa priestoru. Spolu mu strčili hlavu do záchodovej misy. Alex ešte jednu ruku uvoľnil a spláchol. Po chvíli ho vytiahli.

Na stene pri dverách toalety bol hrubý háčik na zavesenie kabátov. Tentoraz tam viselo aj niečo iné ako len časť odevu. Dnes na ňom visel Samuel.

„Vitaj v škole,“ povedal Alex a s rehotom odchádzal spolu so svojimi kumpánmi.

Samuel si len povzdychol a dúfal, že čoskoro tam vojde niekto, kto mu pomôže. Pokúšal sa zvesiť sa sám, ale bolo to nad jeho sily. Trepotal sa a naťahoval, až kým to úplne nevzdal.

Nečakal však dlho. Do chlapčenských toaliet vošiel vysoký, štíhly muž čiernej pleti. Pán Smith. Na škole vyučoval matematiku.

„Deti mi povedali, že Alexander znova niekoho stiahol na záchod. Pod', chlapče,“ zvesil Samuela tak ľahko, akoby bol pierko.

„Čakajú ma aj iné druhy uvítania?“ opýtal sa Samuel a popritom si zaprával košeľu späť do nohavíc a potom sa vybral k onej toalete dúfajúc, že jeho okuliare neputujú odpadovou rúrou kdesi preč.

Pán Smith si len povzdychol. „Tento incident nahlásim riaditeľovi,“ dodal skleslo. Spoločne opustili chlapčenské záchody.